

‘Eh, nou ja, ik wil het wel doen,’ zegt hij dan.
Dat overkomt hem nu elke keer. Hij wil niet en toch doet hij precies wat Kim wil.
‘Mooi zo,’ zegt Kim. Ze aait met een hand door zijn stekelhaar. ‘Je bent een brave jongen.’

DE OPPASDEMONSTRATIE

‘Stil,’ sist Kim. ‘Daar komt mama. Doe alsof je slaapt.’
Op de bank tegenover Kim ligt een deken. Er beweegt iets onder die deken. En er komt geluid onder vandaan. Een hard, knorrend geluid.
‘Stil,’ zegt Kim nog eens. ‘Je slaapt.’
Het neusje van Ruben piept vanonder de deken te voorschijn.
‘Ik slaap ook,’ zegt hij. ‘Dat was snurken.’
‘Je knort als een vrachtwagen vol varkens.’
Ruben grinnikt en duikt weer weg onder de deken.
Kim duwt op een knopje van de afstandsbediening.
De tv floept aan.
Ze legt haar voeten op de salontafel. Voorzichtig, om het glas cola dat er staat niet om te stoten.
Onder de deken begint weer zwaar gegrom.
De deur van de gang zwaait open. Mama stapt de kamer binnen.
‘Zo,’ begint ze, ‘ik dacht...’
Ze zegt niet wat ze denkt. Ze bevriest in haar houding en kijkt naar Kim en naar het woelige hoopje deken op de bank.

‘Wat krijgen we nu?’ zegt ze.

‘Oh, hoi, mam.’ Kim doet alsof ze haar nu pas opmerkt.

‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’ Mama wijst naar het tafeltje. ‘Cola. Een zak chips. De televisie aan.’

‘Ik ben aan het oppassen,’ zegt Kim. ‘Jij weet niet hoe dat gaat, want je bent er nooit als Joris oppast. Maar zo moet dat. Cola, chips, televisie en je voeten op tafel.’

‘Maar ik ben nog gewoon thuis.’

‘Dit is een oppasdemonstratie,’ legt Kim uit. ‘Dit is om te laten zien dat ik groot genoeg ben om op te passen. Daar hoeft die Barbie niet voor te komen.’

‘Babet,’ verbetert mama.

Rubens hoofd schuift onder de deken vandaan. Hij probeert slaperig te kijken. Lodderogen en smaklippen.

‘Kan het wat zachter?’ broemt hij. ‘Ik lag net lekker te slapen.’

‘Zie je wel,’ zegt Kim. ‘Hij sliep al. Oppassen gaat vanzelf.’ Mama begint te lachen. Een lach met een aanloopje. Eerst wat sputterende zuchtjes. Dan rolt haar lach vrolijk door de kamer.

Kim grijnst met haar mee.

‘Zie je wel dat ik het zelf kan,’ zegt ze.

Mama knikt.

Kims grijns wordt nog breder.

‘Ik zie het,’ zegt mama. ‘Goed, je mag oppassen...’

Kim stuurt een dikke zie-je-nou-wel knipoog naar Ruben.

‘... tot Babet komt,’ besluit mama.

In afwachting van de oppas zitten ze met z’n drieën naast elkaar op de bank tv te kijken.

‘Hé,’ zegt Kim opeens. ‘Je hebt weer je gewone kleren aan.’

‘Ja,’ zegt mama. ‘Ik vond die jurk eigenlijk ook een beetje, eh...’

‘Mevrouwerig,’ vult Kim aan.

‘Deftig,’ zegt mama.

‘Deftig mevrouwerig,’ zegt Kim.

‘Precies,’ geeft mama toe. ‘En eigenlijk ben ik zo niet.’

‘Nee, jij bent...’

Kim moet even nadenken. Met haar spijkerbroek en trui is mama geen deftige mevrouw. Maar wat is ze dan wel?

De bel gaat.

‘Daar zul je Babet hebben.’ Mama staat op en loopt naar de deur.

Kim kijkt haar na. En opeens weet ze het. Het is geen deftige mevrouw die daar loopt. Het is gewoon een mama.

SCHOETOOR

Ruben en Kim kijken naar de deur. Ze zitten naast elkaar alsof ze wachten op Sinterklaas die een cadeau komt brengen.

Mama is Sinterklaas.

Babet-de-oppas is het cadeau.

Een cadeau dat ze helemaal niet willen.

De deur zwaait open. Met veel geruis van kleren komt er iemand voor mama de kamer binnen. Ze zet nog twee passen en blijft dan staan.

‘Dit is Babet,’ zegt mama.

Babet knikt naar Kim en Ruben. Ze heeft zichzelf verpakt in een paar lagen zwart-witte kleren. Die hangen als lappen om haar heen. Haar gezicht is zo wit dat het wel geschminkt lijkt. Om haar ogen zitten randen die even donker zijn als haar haren. Het gekst zijn nog haar lippen. Die heeft ze ook zwart gestift!

Roerloos bekijkt ze het tweetal op de bank. Het enige dat beweegt, is haar mond. Die kauwt. Onophoudelijk.

‘Een spook,’ fluistert Ruben.

Kim geeft hem een stoot met haar elleboog.